

HAJNAL, GELLÉRTHEGY

a keskeny hold fehéren világít.
a duna széles és gyors, a híd lábait majdnem egészen elnyeli.
az eget repülő sárga gőzcsíkjai tördelik.
fókusz a felkelő napban.

a forgalom zúgása és a reggeli madarak egyformán hangosak.
a tetők fakó formadzsungelében kis tűzkelyhek gyúlnak.

egy perc múlva már nem lehet a napra nézni, és a zúgás is hangosodik.
egy jól kivehető géphang lesz a meghatározó.

az épületek teteje ekkor egybeolvad, és mint egy fagyott tenger veri vissza,
- méginkább: köti a képhez - a fényt a nap alatt.

aztán hátul, a fakó ködnek színe lesz
árnyalatok három jól elkülöníthető sávja, a horizonthoz közel.
ebbe éles formákat metszenek a távoli tetők,
a tűzhelyek pedig mind határozottabb alakot vesznek fel.

mintha egy borús város önkényes, apró részleteit festették volna csak sárgára,
valami adalékot keverve a festékhez, hogy jobban csillogjon.

a távoli nap körüli fénylő öbölből ezek az apró izzó lábnyomok vezetnek
a közeli part felé.